Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Søren Kanne (1838)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Søren Kanne (1838)”, i Blicher, Steen Steensen: *Digte og Noveller*, udg. af Johs. Nørvig og Carl S. Petersen , 1946, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich02tom-shoot-workid56082/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte og Noveller

SØREN KANNE

(1838).

Det blæste en Storm udi Kattegat,
De Bølger de ginge saa høie.
Saamangen stolt Sømand den samme Nat
For sidste Gang lukked sit Øie.

En liden Skude var og deriblandt,
Fra Hornbek monne den komme.
Ret aldrig mere til Havnen den vandt,
Fordi at dens Tid nu var omme.

Den Skude blev ført af en Sømand god,
Af dem der ei pleie at ryste —
Thi først sig beviser det danske Mod,
Naar Døden begynder at kryste.

Han kæmped, indtil han omsider drev
For Stormen et værgeløst Bytte.
Mod Dagningen stødte han paa et Rev
Med sin faldefærdige Hytte.

Han haver kun med sig en liden Dreng;
I stærken Arm han ham griber:
„Her bliver nok redt os saa kold en Seng;
„Det hjælper slet inte, Du piber."

De Bølger de bryde med stor Allarm,
Og Skibet det krænger og knager:
Dog holder han Drengen i venstre Arm;
Med høire i Vantet han tager.

Han seer sig saa langelig ind mod Land —
Imellem var dyben Rende —
„Vi kan ikke naae den velsignede Strand,
„Hvis Hjælp os ei Himlen vil sende."

Da kom der en Bonde til samme Sted —
Han hedde saamænd Søren Kanne —
Han siger til Fa'eren, som og var med:
„Det Skib er nok nærved at strande."

Saa springer han til sine Heste to —
De stode just tøired' paa Brinken —
Han giver sig ikke ret længe Ro
Før han bliver færdig med Rinken.

Den Gamle ham huer det ikke ret vel.
Han hvøvter med Haanden: „Hei Søren!
„Du drukner jo Øgene og Dig selv;
„Det Skib er desuden forloren."

Men Søren sprang op paa den nærmer Hest,
Og kaster et Øie til Fa'eren:
„Ifald jeg derude skal faae min Rest,
„Lad see, at I sørger for Karen!"

Saa hug han sit Hors med sin Træskohæl,
Og lod hende springe i Vandet.
Den anden han dasked med Tøirepæl:
Saa maatte de begge fra Landet.

Men da han sig havde i Dybet sænkt
Alt udi de fraadende Strømme,
Ei skulde da noget Menneske tænkt,
Han kunde til Vraget udsvømme.

Jo, jo! See! der sidder han nok saa rank;
Han synes paa Bølgen at ride —
Men der kommer Ører — og Hoved — og Mank —
Og nu er han ved Seilerens Side.

„Hei Landsmand! sid op nu! hvis Du vil med,
„Og hold saa din Dreng ved hans Trøie!"
Han sidder der alt — og igjen nu afsted —
Det var noget Andet end pløie.

De Bølger de brusede over dem bradt;
De Tvende holdt fast ved hinanden —
Men see kun! nu har de jo Landet fat,
Og frelste de springe paa Stranden.

Der kaste sig alle de Trende paa Knæ,
Og takke vor Herre for Livet.
„Men kom!" siger Søren „med mig nu i Læ —
„See hisset! nu splintres jo Skibet!"

Men Drengen han skjalv, som i Blæsten et Siv;
Og Skipperen slang sine Arme:
„Hvad skal vi nu give Dig for vort Liv?"
„— Følge med mig og faae Jer lidt Varme."

Han pleied den Sømand med samt hans Pog,
Det baade af Potte og Pande.
Og det var da al den Betaling han tog,
Den fattige Mand Søren Kanne.

Saa skulle dog alle I danske Mænd
Af Hjærtet elske hinanden!
I Faren og Døden sig give hen
Den Ene med Lyst for den Anden!

Saa skulle I fast staae hverandre bi —
I pløie nu Jord eller Bølge —
Men mindst dog paa Kampens den blodige Sti
Skal Een bag en Anden sig dølge!

Og Fynbo, og Jyde, og Sjællandsfar —
Til eet Huus vi Alle jo høre.
Gud Fader os Alle i Troskab bevar!
Og Alle til Enighed føre!